

N.S. ニュース速報A

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1082

09.12.2023 (134)

Mihaels Kūniens (Michael Kühnen) Politiskā kareivība: SA tradīcijas un gars

5. daļa

POLITISKĀ KARADARBĪBA PĒCKARA PERIODS (1945-1977).

1945. gada 8. maijā Trešais reihs kapitulēja - Vācija piedzīvoja smagāko kara beigas kopš 1648. gada. Sabiedrotie uzvarētāji Austrumos un Rietumos nebija apmierināti ar savu varas un politikas triumfu un Vācijas valstiskuma un suverenitātes pilnīgu iznīcināšanu - viņi zināja arī, kā sistemātiski likvidēt jebkādu nacionālās atdzimšanas iespēju:

NSDAP ar visām tās apakšvienībām tika aizliegta un likvidēta, Reiha vadība bija mirusi vai ieslodzīta, un drīz vien tai bija jāķļūst par Nīrnbergas kara tribunāla, Nīrnbergas kara tribunāla, upuri, nacionālsociālistiskās kustības amatpersonas līdz pat nelielam vietējam grupas vadītājam tika internētas uz vairākiem gadiem, karavīru masas bija karagūstekņi un vēl kādu laiku tādi palika. Tikmēr uzvarētāju vārdā - gan austrumos, gan rietumos - vācu kolaboracionisti izveidoja marionešu režīmus.

Līdz ar NSDAP, protams, tika aizliegta un izformēta arī tās Sturm-Abteilung. Pēdējo piemēru sniedza tās līderi, kas saistībā ar uzvarētāju tribunālu tika ieslodzīti Nīrnbergā: arī SA tika apsūdzēta kā "noziedzīga organizācija", taču SA līderu vienotība, kurus neglāba ne draudi, ne solījumi, kuri palika vienoti savā starpā un uzticīgi savai pagātnei, panāca attaisnojošu spriedumu! Pat pēc

uzvarētāju izkropļotajiem standartiem SA nebija noziedzīga organizācija. Protams, mums, nacionālsociālistiem, šis lēmums ir mazsvarīgs, jo mēs neatzīstam uzvarētāju diktātu ne politiski, ne juridiski, taču mums tas ir politiski nozīmīgs, jo nacistu aizliegums, kas ir spēkā kopš 1945. gada, balstās uz Nirnbergas tribunāla vēstures skatījumu, kas nacionālsociālismu pasludināja par noziedzīgu un atzīšanos tajā padarīja par "noziedzīgu nodarījumu". Gandrīz 40 gadus vēlāk - 1985. gada sākumā - SA attaisnojošajam spriedumam bija jāspēlē nozīmīga loma tiesas prāvā pret mani, kā tiks parādīts, un tas palīdzēja atmaskot VFR valsts aizsardzības tiesiskumu!

Tādējādi arī attaisnojošais spriedums Nirnbergā, pat uzvarētāju atzīšana, ka SA NAV KRIMINĀLA ORGANIZĀCIJA, pieder pie mūsu izpratnes par tradīciju. Šis atjaunotais SA tradīcijas aspekts ir arī pēdējais: Tāpat kā NSDAP gadījumā, tiešā tradīcijas līnija beidzās 1945. gadā. Daži izkļiedēti vilkaču komandanti, kurus izveidoja fanātiski noskaņotie Hitlerjūdēnsieši, bija pēdējie vēsturiskās NSDAP tiešie turpinātāji. Kad pēc vairākiem mēnešiem arī viņu darbība apsīka un vācu tautas pāraudzināšana un kolaboracionistu izveidoto administratīvo struktūru konsolidācija stabili progresēja, visas cerības uz iespējamu Trešā reiha atjaunošanu bija izgaisušas. Vēsturiskā situācija prasīja nevis nacionālsociālisma atjaunošanu, bet gan konsekvētu jaunu sākumu, kura tradīcijā bija jāiekļauj ne tikai Trešā reiha triumfs, bet arī kļūdas, no kurām turpmāk bija jāizvairās.

Praktiski un organizatoriski pirmajos gados pēc 1945. gada vispār neko nevarēja izdarīt, jo gan iespējamie nesēji (bijušie NSDAP funkcionāri), gan topošie cīnītāji (Otrā pasaules kara frontes paaudze) joprojām bija internēti vai karagūstekņi. Tomēr šajās nometnēs pirmie nacionālsociālisti atkal apvienojās un apsolīja cīnīties tālāk! Visās Rietumu karagūstekņu nometnēs bija īpašas nodaļas un speciālas nometnes fanātiskiem un nesalauztiem nacionālsociālistiem; daudzi tūkstoši karavīru tika iekļauti šajā kategorijā un vienmēr tika atbrīvoti pēdējie - tikai 40. gadu beigās, kad okupācijas republikas jau bija lielā mērā nostiprinājušās. Nacionālsociālisti tika pilnībā iznīcināti 1945.-1949. gadā, kas bija izšķirošs buržuāziskās iekārtas atjaunošanai Rietumos. Tomēr viņi nepalika neaktīvi: Tie, kas joprojām vai atkal bija brīvībā, nekavējoties uzsāka politisko darbu. Visur radās nelielas nelegālas grupas, ko apvienoja un padarīja iespējamās personiskas pazīšanās un seni sadraudzība. Mēs par tām zinām maz. Citi nacionālsociālisti piedalījās nacionālajās organizācijās - kultūras kopienās, jauniešu apvienībās un partijās.

Visagrīnāko jaunu sākumu sabiedriski politiskajā dzīvē deva 1945. gada 31. oktobrī dibinātā DEUTSCHE AUFBAUPARTEI (DAP). Partijas dibinātājs bija bijušais NSDAP vietējās propagandas vadītājs Joahims fon Ostau. Tajā laikā, protams, par tās vadītāju varēja uzskatīt tikai pārbaudītu antinacionālsociālistu. Šim nolūkam fon Ostau sadarbojās ar Reinholdu Vulli (Reinhold Wulle), kurš

Veimāras laikā kopā ar fon Graefu bija ar NSDAP konkurējošās Deutsch-Völkische Freiheitspartei politiskais vadītājs un Trešā reiha laikā atradās koncentrācijas nometnē. Kamēr Vulle, noraidot nacionālsociālismu, praktiski strādāja pie vecmodīgas, vāciski nacionālas labējās partijas ar monarhistisku zemtekstu izveides, fon Ostau, kurš nevis nejauši bija izvēlējis saīsinājumu DAP, apliecināja ticību frontes pieredzei kā Vācijas jaunā politiskā sākuma paraugam!

Kādā laikraksta intervijā viņš vērsās pret "putekļainajām partijas metodēm, kas atkal ir izceltas", un "mūsdienu partiju un šķiru naidu", kā arī atsaucās uz frontes kopienas atmiņām, proti, ka "frontē nebija atšķirības starp fabrikantiem vai strādniekiem, katoļiem vai protestantiem, bārijiem vai prūšiem, un ka šis kareivju kopības gars ir mierīgi jāpārnes uz miera darbu". Taču tie, uz kuriem varēja vērsties ar šo aicinājumu, lielākoties vēl joprojām atradās uzvarētāju nometnēs; partijas iekšienē dominēja konservatīvie un nacionāli reakcionārie spēki, kas izstrādāja nesaudzīgu programmu ar kristīgo morāles mācību, konservatīvām konfesijām, demokrātijas atzīšanu un prasībām pēc "sociālās monarhijas". No šī būtībā reakcionārā grupējuma galu galā izveidojās Vācijas labējā partija un vēlāk Reiha partija (DRP), kurā, protams, par ietekmi joprojām cīnījās vācu nacionālisti un nacionālsociālisti. 1947. gada aprīlī fon Ostau tika izslēgts no DRP.

Taču nacionālsociālistu aktivitāte laiku pa laikam izrādījās pārāka par veco labējo kustību, lai gan tā joprojām nebija atradusi vienotu organizatorisko formu:

Hesenē 1945. gada novembrī izveidojās konservatīvi monarhistiskā "Nacionāldemokrātiskā partija" (NDP), kuras atklāti nacionālsociālistiskais spārns guva iespaidīgus panākumus 1948. gada pašvaldību vēlēšanās Vīsbādenē, ko vadīja Karls Heincs Priesters (Karl-Heinz Priester), iegūstot 24,41% balsu. Tomēr par dinamiskāko nacistu grupējumu šajos pirmajos gados bija kļuvusi "Gemeinschaft unabhängiger Deutscher" (GuD), ko savukārt bija dibinājis Joahims fon Ostau. Viņam tagad pievienojās tie nacionālsociālisti, kuri drīzumā kļuva slaveni - Dr. Doriss, Krīgers un ģenerālmajors Remers, kurš 1944. gada 20. jūlijā bija sarīkojis apvērsumu pret Hitleru! GuD kļuva par 1949. gada oktobrī dibinātās "Sociālistiskās reiha partijas" kodolu, kas kopš 1945. gada bija vienīgā patiesi nacionālsociālistiskā partija!

Pēc tam, kad partiju dibināšana vairs nebija atkarīga no uzvarējušo varu piekrišanas un tagad arī daudzi internētie un karagūstekņi bija atgriezušies un nekavējoties metās atpakaļ cīņā, situācija bija labvēlīga SRP!

SRP patiešām nebija viena no tām buržuāziski nacionālistiskajām grupām, kas kopš 1945. gada ar savu glēvumu un konformismu valdīja tā sauktajā nacionālajā nometnē, - tā bija jauna partija (lielākā daļa tās biedru bija vecumā no 20 līdz 40 gadiem), tā bija tautas kustība (visas profesionālās grupas un slāņi bija vienlīdz

pārstāvētas un vienotas cīņā par Reiha atjaunošanu un PRIEKŠVALSTU nacionālsociālisma īstenošanu - jau tolaik nacistiskajā kustībā nepārprotami dominēja 1934. gada 30. jūnijā sakautais revolucionāri sociālistiskais spārns. 1934. gada 30. jūnijā, kā to jau varēja secināt no SRP nosaukuma!), tā bija kareivju partija (95% tās biedru bija bijušie vērmahta darbinieki) un tā bija izteikti nacionālsociālistiska partija (1952. gada aizlieguma rīkojumā tā pat tika apsūdzēta, ka tās vadības korpuss sastāv galvenokārt no bijušajiem "vecajiem cīnītājiem" (NSDAP biedriem pirms 1930. gada) un aktīviem nacionālsociālistiem un ka tā apzināti un ar priekšroku vervēja šādas bijušās NS amatpersonas šim vadības korpusam, lai kļūtu par Trešā reiha ideju organizatorisko pulcēšanās vietu. Šādā kaujinieciskā nacionālsociālistu kustībā pavisam likumsakarīgi bija jāveidojas kaujinieciskai elitei SA tradīcijās, politisko kareivju vētras vienībai.

"Gaidāmā politiskā cīņa šogad gaidāmajās vēlēšanās radīja nepieciešamību izveidot aktīvu kustību SRP aprindās. Jau pats nosaukums norāda, kāda nozīme šai kustībai ir jāpiešķir. Katrai rajona un vietējai organizācijai pēc iespējas ātrāk jāatrod aktīvākie cilvēki, kas fiziski, vecuma un apņēmības ziņā ir spējīgi pilnībā uzticēties mūsu mērķiem. Tikai tad, ja mums izdosies noorganizēt mūsu cilvēku steigu, kam jābūt mūsu domas nesējiem, mūsu partijas darbs tiks sekmīgi veikts. Tas, savukārt, prasa saliedēt pēdējā pasaules kara frontes kareivju paaudzi. Šīs paaudzes orientācija un aktivizēšana atbilstoši mūsu mērķiem garantē ne tikai mūsu partijas pastāvēšanu, bet arī mūsu tautas nākotni".

Šie "Reihfrontes" dibināšanas aicinājuma vārdi neviltoti runā par SA tradīcijām un garu, tādējādi dokumentējot, ka nacionālsociālisms un tā politiskā kareivju koncepcija pēc 1945. gada nepazuda." "Reihfrontes" veidoja SRP kodolu un pulcēja tos biedrus, "kuri ir gatavi pašaiizliedzīgi nodot sevi mūsu partijas labā, tādējādi ar gatavību upurēties sniedzot visaugstāko kalpošanu tautai. Viņu lozungis ir: **Es neesmu nekas, mana tauta ir viss!**"

No 40 000 partijas biedru 6000 bija Reihfrontes biedri! Pēc iespaidīgiem panākumiem vietējos un reģionālajos vēlēšanās, kuros sociālistiskā reiha partija ieguva aptuveni 10 % balsu, 1952. gada beigās sociālistiskā reiha partija, tostarp tās Reiha fronte, tika aizliegta. Sākās garā nacionālsociālisma nakts!

Kā jau minēts, pēc kara nacionālsociālistu pirmo organizācijas formu veidoja nelielas nelegālas grupas. Šeit ir aprakstīts vēlākais šādu nelielu slepenu organizāciju piemērs, lai arī šos centienus varētu atbrīvot no aizmirstības: Bijušais Waffen-SS biedrs Hermanis Lamps 1951. gada 17. augustā nodibināja no SRP pilnīgi neatkarīgu "Freikorps Deutschland". Šajā Freikorpā bija daži desmiti fanātisku cīnītāju - Hanss Ulrihs Rūdels bija tā goda biedrs; tas atzina lieladmirāli Dēnicu par valsts galvu un Fīrera juridisko pēcteci. Nacionālsociālistiskās darbības dēļ Freikorps 1953. gada februārī tika aizliegts un tā funkcionāri Hamburgā arestēti. Aizlieguma

rīkojumā bija teikts:

"Locekļiem ir jāizrāda beznosacījumu paklausība un stingra slepenība. Katram biedram, iestājoties biedrībā, ir jāparaksta saistību veidlapa, un viņam tiek piešķirts tikai aizsega numurs vai segvārds. Pat biedra kartēm tiek piešķirti tikai numuri. Saskaņā ar vadības norādījumiem biedra saistībām ir jābūt apvītām ar "mistisku nimbu", lai biedrus apvienotu "konspiratīvā kopienā". Biedriem tiek paziņots, ka nolaidības gadījumā katram jāreķinās ar to, "ka viņu piemeklēs Freikorpa bardzība". Programmā Freikorps apņemas ievērot "pārskatītos 25 punktus no NSDAP partijas programmas".

Tā mēs iedomājamies pirmos organizatoriskos centienus pēc 1945. gada. Un tieši šādi 70. gadu sākumā visur tika izveidotas un organizētas neatkarīgās NS kaujas grupas, no kurām svarīgākā - NS-Kampfgruppe Großdeutschland (NSKG) - ir praktiski identisks jauns Freikorps Deutschland izdevums un darbojas tieši trīsdesmit gadus vēlāk (1971-1973). No NSKG Ziemeļamerikas ārzemju organizācijas, kuru vadīja tolaik 18 gadus vecais Gerds Lauks, 1973. gadā izveidojas nozīmīgākā pēckara laika NS pagrīdes kustība - NSDAP/AO, kas darbojas vēl šodien. Starp Freikorps un NSKG nepastāv personiska pēctecība: cik man zināms, neviens kādreiz aktīvs Freikorps Deutschland biedrs pēc 1968. gada nav iesaistījies jaunās paaudzes NS kustībā. Taču politiskās karaspēka tradīcijas, gars un attieksme vienmēr rada līdzīgas organizācijas formas - iedrošinošs piemērs mūsu idejas nemirstībai!

Laiks no SRP aizlieguma 1952. gadā līdz brīdim, kad Volfs Dīters Dekarts (Wolf-Dieter Eckart) kā jaunās nacionālsociālistu paaudzes pārstāvis 1968. gada beigās nodibināja Bund Deutscher Nationalsozialisten (BUNS), mūsu kustības vēsturē ir "nacionālsociālisma garā nakts". Izņemot "Gauleiterkreis" ap bijušo Propagandas ministrijas valsts sekretāru Dr. Naumannu, kas arī vēl pieder pie 50. gadu sākuma centieniem, mums nav zināma neviena izteikti nacionālsociālistiska organizācija šajos gados. Taču arī bez skaidras, organizatoriskas formas nacionālsociālisms dzīvo un pārdzīvoja garo nakti. Šo izdzīvošanu garantē divi strāvojumi: Daudzi nacionālsociālisti, kas savulaik bija organizēti SRP un kas, tāpat kā lielākā daļa, neatkāpās no amata vai nevēlējās, lai viņus sagrautu labklājība, kas tagad pakāpeniski mīkstināja vecās paaudzes pretestību, strādāja reakcionārās nacionālpolitiskās organizācijās.

Praktiski visi mūsdienu Gesinnungsgemeinschaft atbalstītāji no vecākās paaudzes no SRP caur DRP un NPD izgāja ceļu atpakaļ uz nepārprotamu NS kustību, ko pēc 1968. gada izveidoja jaunā paaudze, vai arī viņus kā DRP un NPD jaunus biedrus ieguva šādi vecie nacionālsociālisma cīnītāji. Šajā biedru lokā ietilpst arī abi ANS goda biedri Villijs Krēmers (NSDAP Zelta partijas nozīmītes "Zelta" nēsātājs, bi-

jušais Reiha Propagandas departamenta štāba biroja vadītājs un pēdējais dr. Gēbelss Reiha Dienvidu valdībā - amatpersona SRP un DRP, NPD un ANR biedrs) un Bruņinieka krusta nēsātājs Otto Rīss (arī SRP, DRP un NPD); tādu pašu ceļu gāja arī NSDAP/AO SA štāba priekšnieks un HJ Zelta goda zīmes nēsātājs - cilvēks ar segvārdu "Armin". Šie trīs būtu jāmin kā visu to biedru pārstāvji, kuri savā personā iemiesoja nepārtrauktās nacionālsociālistiskās kustības tradīcijas un bija atkal kļuvuši pieejami nesatricināmā uzticībā arī jaunās paaudzes NS kustībai!

Ceļš caur DRP, NPD un citām nacionālkonservatīvajām apvienībām nevarēja nest nacionālsociālismam nekādus panākumus - tas kalpoja tikai idejas izdzīvošanai laikā, kad mūsu kustībai, šķiet, nebija ne mazāko politisko izredžu.

Šo gadu vienīgais panākums saistās ar bijušā profesionālā karavīra (Reihsvērs kopš 1930. gada) un vēlāk SRP biedra Hansa Šiekoras vārdu, kurš 1956. gadā iestājas DRP, kopā ar saviem nacionālsociālistu biedriem nostiprinās Reinzemes-Pfalcas federālās zemes apvienībā un 1959. gadā kā federālās zemes priekšsēdētājs ar 5,1% iekļūst federālās zemes parlamentā. Taču 1960. gada 27. janvārī DRP Reinzemes-Pfalcas nodaļa kā SRP pēcteces organizācija tiek aizliegta!

Taču, lai gan nacionālsociālisms kā ideja šādās partijās, kas organizatoriski un propagandas ziņā bija pamatā reakcionāras, pateicoties daudziem klusajiem biedriem, tomēr kā politiska kareivju attieksme pret dzīvi tas tur gandrīz nespēlēja nekādu lomu: ne DRP, ne agrīnā NPD neveidoja SA vai Reihfrontai pielīdzināmu organizatorisko fornu: nepārprotami dominēja buržuāziska attieksme pret dzīvi - nevis strādnieku un kareivju!

Citādāk bija ar otro straumi, kuras straumē nacionālsociālisms pārdzīvoja savu garo nakti, - nacionālajām jaunatnes apvienībām! Pat ja arī tur valdīja formāla apņemšanās pret liberālikapitalistisko valsti un tās demokrātisko iekārtu un pat ja vairums no tām nebija apzināti un pārliecināti nacionālsociālisti - kaut vai tikai tāpēc, ka jaunatnes līga, kas sākās ar sešgadniekiem, bija zema vecuma -, tomēr šeit dzīvoja attieksme pret dzīvi, kas apvienoja kareivisku attieksmi ar nacionālpolitisku apņemšanos. Tomēr vecākajiem no viņiem solis līdz iestājai skaidri un nepārprotami nacionālsociālistiskā organizācijā bija pavisam īss, kā tas drīz vien atklājās, kad pēc 1977. gada SA tika reformēta.

Arī sistēma saskatīja lielu bīstamību šādā darbā ar jaunatni un pastāvīgi vajāja šīs jauniešu apvienības ar vajāšanu un aizliegumiem.

1948./1948. gadā darbu uzsāka nacionālās jaunatnes apvienības, kuru sponsori lielākoties bija bijušie Veimāras perioda völkisch-nacionālo jaunatnes grupu biedri un jaunāki HJ vadītāji. Un viņi ieņēma skaidru nostāju pret topošo sistēmu. Par piemēru tam kalpo völkisch orientētās "Gefahrtenschaft", kuru 1950. gadā dibināja

SPR funkcionārs, 1951. gada februāra rezolūcijas:

"Mēs nekādā veidā nevēlamies sadarboties, lai nostiprinātu pašreizējos Vācijas valsts apstākļus, kurus mēs noraidām kā neatbilstošus visos aspektos. Mēs nejutām nekādas iekšējas vai ārējas saistības pret pašreizējo valsti. Mēs uzskatām, ka tās trūkumus nevar novērst ar jebkādu sadarbību, bet tie ir tai raksturīgi."

Neraugoties uz visām vajāšanām, līdz pat 40 000 jauniešu piederēja pie šāda veida nacionālajām jauniešu apvienībām, pirms labklājības sākums izraisīja sabrukumu līdz cieta kodola izzušanai arī šajā jomā. Aizliegumi, kā arī labklājības domāšanas kārdinājumi pārstāvēja briesmīgu atlases procesu. Aizliegumi bija šādi:

- **Reichsjugend** Vegenera vadībā 1956. g.
- **Reichsjugend** Höller vadībā (neatkarīga no iepriekšējās 1959. gada).
- **Vācijas nacionālā jaunatne** aizliegta 12.1.1960.
- **Bund vaterländischer Jugend** (viena no vislabāk organizētajām un spēcīgākajām jauniešu grupām) 1962. gada vidū tika aizliegta "pretvācu konstitucionālo tendenču" dēļ.
- **Bund Nationaler Studenten**, aizliegts 1961/62.
- **Bad Bergzabernas filiāle Stahlhelm**, aizliegts 1966. gadā.

Kad pēc 17 gadiem, 1983. gada 1. maijā, ANS/NA organizēja pirmo nacionālsociālistu maija mītiņu pēc kara Bād Bergzabernā, Stahlhelma biedri, kas piederēja šai vietējai grupai, kura 1966. gadā tika aizliegta, sniedza organizatorisku atbalstu. Tādējādi neiznīcināmās ideju kopienas loks atkal un atkal tika noslēgts. Vairs ne divus gadus vēlāk - 1968. gadā - tika nodibināta BDNS, pirmā skaidri nacionālsociālistiskā organizācija, tādējādi izbeidzot garo nakti un dokumentējot slepeno paaudžu maiņu, kas šajos gados bija veiksmīgi notikusi!

Šo tumšo gadu visstingrākā un visveiksmīgākā kustība bija, kā jau minēts, BVJ, par ko skaidri liecināja arī dažu tās cīnītāju kaujinieciskā darbība. Diezgan daudzi BVJ aktīvisti piedalījās Vācijas brīvības cīņās Dienvidtirolē:

Piemēram, 1963. gadā tika izmeklēti 14 jauni vācieši, kas tika turēti aizdomās par līdzdalību sprādzienbīstamos uzbrukumos Dienvidtirolē; divi studenti gāja bojā šādās akcijās, kļūstot par jaunās politisko kareivju paaudzes asins lieciniekiem.

Visbūtiskākā organizācija izrādījās vecākā nacionālā jaunatnes kustība, kas pastāv vēl šodien - Vikingu jaunatne (WY).

WJ, ko 1950. gadā ar nosaukumu Reichsjugend (Reihsjugend) dibināja SRP ierēdnis Matthaedi un kas 1952. gadā kopā ar citām grupām tika reformēta ar nosaukumu Wiking-Jugend (Vikingu jaunatne), turpina audzināt bērnus un jauniešus no sešu gadu vecuma nacionāli politiskā pārliecībā un kareiviskā attieksmē pret dzīvi. Bijušajiem un aktīvajiem WJ biedriem bija izšķiroša loma mūsu SA "Vētra" izveidošanā 1977. gada 8. maijā, lai gan pati organizācija pret mums izturējās skeptiski un pat noraidoši, līdz beidzot mums izdevās sadraudzībā sadoties rokās kopīgas operācijas laikā 1984. gada decembrī. Jaunatnes organizācija nevar likt uzsvaru uz politisko cīņu. Taču WJ darbs rada jaunus kaujiniekus, kuri, kad vecuma ziņā izaug no jaunatnes darba, var jēgpilni strādāt un cīnīties tikai mūsu rindās!

Par dzīves turpināšanos un paaudžu maiņu, kas sākās šajos gados, liecina arī nelegālā propaganda, kas nepārtraukti pastāv kopš kara beigām. Šādas pronacionālsociālistiskas un pret ebrejiem vērstas tā sauktās "nomelnošanas kampaņas" "garās nakts" laikā ir vienīgā diezgan atklātā liecība par izdzīvošanu. Un tajās atklājas, ka jaunieši Trešā reiha simbolus, tabu un kairinošus vārdus saprot kā protesta zīmes, visradikālāko un izlēmīgāko protesta pret buržuāzisko sistēmu, kāds vien iespējams! Šī apziņa ir svarīga, jo bez tās nav saprotama atklāti nacionālsociālistiskās kustības iespējamā rašanās un panākumi kopš 1968. gada!

Ir aizraujoši redzēt, kā 1959. gada 24. decembra naktī Ķelnē divu jaunu BV aktīvistu - 23 gadus vecā Arbolda Strunka un 25 gadus vecā Paula Šēna - viena šāda propagandas akcija pret ebreju sinagogu izraisīja līdz šim lielāko nacionālsociālistu propagandas ofensīvu - un tas notika pilnīgi bez 70. gadiem raksturīgās nelegālās nacistu organizācijas organizatoriskā atbalsta:

Līdz 28.1.1960. policijas iestādes vien reģistrēja 685 pret ebrejiem vērstus incidentus, 234 cilvēki tika arestēti! - 76 % no aktīvistiem bija jaunāki par trīsdesmit gadiem! Šīs propagandas ofensīvas gaitā 1960. gadā kopumā tika identificēti 1083 aktīvisti, no kuriem 50,3% bija jaunāki par 30 gadiem! Nē - pat "garās nakts" laikā nacionālsociālisms turpina dzīvot! Tikai nedaudzi no šiem aktīvistiem ir organizatoriski saistīti ar pastāvošajām nacionālajām grupām - viņi rīkojas revolucionāras protesta attieksmes vadīti, kas savu organizatorisko izpausmi atradīs tikai pēc gadiem!

1966. gadā Federālā krimināltiesību reformas komiteja rakstīja par topošās nacistu kustības potenciālu: "Saskaņā ar to konstitūcijas aizsardzības biroji ir reģistrējuši aptuveni 3000 "nepieskaitāmo" pēc vārda, kuri ir izdarījuši nacistiskus vai antisemītiskus notiesājošus noziegumus vai ir steidzamās aizdomās par to izdarīšanu ...". No notiesātajiem noziedzniekiem aptuveni katrs

ceturtais ir piederējis kādai labēji radikālai organizācijai. Pārējie simpatizē šīm organizācijām. Liela daļa fanātiski noskaņoto jauno likumpārkāpēju nāk no aizliegtu nacionālistisko jauniešu grupu līderu vidus."

Vairs ne pēc trim gadiem tiek nodibināts Bund Deutscher Nationalsozialisten - sākas jauna nodaļa mūsu kustības vēsturē:

Laikā no 1964. līdz 1968. gadam nacionālā nometne ir pilnībā iespaidota no NPD pārsteidzošajiem panākumiem vēlēšanās - ņemot vērā šo buržuāziskās pielāgošanās sistēmai triumfu (iekļūšana 7 valstu parlamentos ar 5 - 9 % un vairāk nekā 4000 vietējo pārstāvju pilsētu un rajonu parlamentos), neraugoties uz tikko aprakstīto ievērojamo potenciālu, nacionālsociālistu organizatoriskajiem centieniem nav nekādu izredžu - tie arī netiek mēģināti, tāpat kā kopš SRP aizlieguma. Arī BDNS dibināšana ir politiski veltīga. Tās vērtība ir simboliska: Ir dzimusi pirmā jaunās paaudzes nacistu kustība. Taču arī Bundam ir ievērojams politiskais tālāks efekts: 1976. gada vidū es iestājos "Freundeskreis der NSDAP" (NSDAP draugi), kas kopš BDNS aizliegšanas 1969. gadā darbojas kā pēctecības organizācija, un tādējādi galu galā mūsu tagadējā Gesinnungsgemeinschaft ir Hamburgas NS skatuves mantiniece, ko aizsāka un iedzīvināja BDNS un Volfs Dīters Dekarts!

Tomēr nacionālsociālisms politiski īstenojās tikai pēc NPD neveiksmes 1969. gada Bundestāga vēlēšanās. Tas kļuva par faktisko nacionālsociālistu brīvības cīņas aizsākumu, kas tagad gadu no gada sākās arvien spēcīgāk. Sistēma, kas ar naidu un aģitāciju bija cīnījies pret miermīlīgajiem buržuāziskajiem un adaptīvajiem nacionāldemokrātiem un tos uzvarējusi, pārauga revolucionāru, jaunu nacionālsociālistu kustībā, ar kuru tā nespēja tikt galā!

Radikalizācija izpaudās jau NPD "Ordnungs-Dienst" (Ordeņu dienesta) (OD) dibināšanā, kas kļuva neizbēgama vardarbīgo NPD pasākumu traucējumu dēļ un ar kuru, vadoties pēc iekšējās loģikas, pirmo reizi pretēji buržuāziskās NPD vadības gribai radās potenciāli revolucionāra politisko kareivju kaujas organizācija: daudzi no šiem OD kaujas zirgiem vēlāk nonāca pie mums.

1970. gadā Minhenē notika mēģinājums atjaunot NSDAP, taču tas cieta neveiksmi, tāpat kā otrs, rūpīgāks un labāk organizēts mēģinājums 1976. gadā. Daudzsološāka bija NS-Kampfgruppen izveide, no kuras svarīgākās - NSKG - izveidojās NSDAP/AO, kas izstrādāja visreālāko un labāko koncepciju. Līdztekus šiem uz partiju orientētajiem organizatoriskajiem centieniem rodas arī vairākas citas NS grupas, kas veidojas ap jaunu "līderi". Vienota kustība no tā visa neveidojas - tieši otrādi: uz skatuves valda arvien lielāka sadrumstalotība un sāncensība, kas tomēr skaitliski pieaug līdz dažiem simtiem upuru un gatavu

aktīvistu!

1977. gads ir politisko kareivju stunda, kuri pirmo reizi apzināti sevi atkal iekļauj SA tradīcijā un tādējādi paver ceļu uz priekšu!

NS KAMPFRUF
KAMPFSPHRITZ DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFRUAORGANISATION

Number 100
April 2022 (133)

Der Kampf geht weiter !

Nebst vielen mehr die Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene.

Abwärtstrend von Movement, Vorbeugung, Verfolgung und Verlesung haben nicht ausgereicht, um Kern der gesamten Idee unserer heldischen Führer Adolf Hitler zu zerstören.

Alle Nationalsozialisten sind weniger anerkennbar, Volk und Rassenbewusstsein stehen weiterhin an Schicksal im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.

Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Gefahr des biologischen Volkstods ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der vornehmste Gegner ist eben dabei, den Völkern – gegen alle weissen Völker (V) – zu bringen. Seine Mittel sind Erziehung, Überwachung und Kameradschaft.

Ob "legal" oder "illegal", ob in "Kampfbüro" oder im "Strassenkampf", ob mit Propagandamaterialien bewaffnet oder auf einem Schiffsdeck, andere NS-Jahre Nationalsozialisten hat seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gerhard Lusch

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NS Zīņu biļetens
www.nsdapao.org

#1005 19.06.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Prīekšējais ziņojums
Intervija ar Molliju

Trešā daļa

NSK: Jūsu pabeigtie projekti acimredzot ir saistīti ar filozofiju un mākslu.

Lūdzu, raksturojiet savu vidokli par šādu tēmu ietekmi politikā.

Mollija: Es joprojām cenšos atjaunināt fotogrāfiju, bet pārsvāri esmu koncentrējusies uz Adolfa Hitlera un cilvēces armiju (www.mourningthoscient.com/truth.htm). Šobrīd man ir 21 lapu, un man vēl ir tik daudz darāmā. Otrā pasaules kara izpēti ir absolūta informācijas mīnu lauks. Tu meklē informāciju par vienu lietu un atrodi vēl divas lietas, kas jāpēta. TA ir tāda kā arheoloģija sajūta, kas izraiko nepatiku pagātni. Pagātni, kuru viņi nevēlētos izvērt gaidīt. Mēs varam vēlēties pateikties internetam par informācijas un atbilstošiem. Ocas gaitā ir parādījusies izkārtojuma retas lietas no dažādām vietām

Number 179 (133) 19.06.2022

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countrymen and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are mass White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or in a handfull of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gerhard Lusch

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

**NSDAP/AO ir pasaulē lielākais
Nacionālsociālistu propagandas piegādātājs!
Drukāti un tiešsaistes periodiskie izdevumi daudzās valodās
Simtiem grāmatu daudzās valodās
Simtiem vietņu daudzās valodās**

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!